

Všetko sa to začalo 7.10.2011, keď sme sa desiati vybraní študenti štvrtého ročníka stretli na popradskej vlakovej stanici s našimi profesorkami, ktoré nás mali sprevádzať na dvojtýždňovú stáž do Valašského Meziříčí v Českej republike. Pokračovalo to 4-hodinovou cestou na miesto nášho ďalšieho pobytu, kde nás privítal milý zdravotnícky personál s úsmevom na tvári. Už pri prvom pohľade na budovu hospicu sme vedeli, že to budú obohacujúce dva týždne po všetkých stránkach. Každý z nás v sebe dusil obavy z toho ako to tu zvládneme, či sa nám rýchlo podarí aklimatizovať, no nepokoj

POSTOJ

K ŽIVOTU SA

MENÍ, KEĎ SA

NÁS SMRŤ

ZAČNE

DOTÝKAŤ

PRIAMO

bol zbytočný. Po príchode nás riaditeľ zariadenia zaviedol do priestranej izby pre desať ľudí, v ktorej s nami býval aj náš jediný mužský účastník stáže. Podľa môjho názoru, bolo riešenie jednej veľkej izby pre všetkých veľmi dobré. Naučili sme sa akceptovať potreby iných, ak panovala vo vzduchu skľučujúca či smutná nálada, dlho sa u nás neohriala. Raz-dva sme ju vyhnali von. Tie naše večery plné zasľazených očí... pravdaže od smiechu.

Ale späť k téme. Po našom príchode nás personál oboznámil s ošetrovacou jednotkou a chodom na oddelení. Bohatý program nám spestroval voľný čas, ktorý sa nám v hospici naskytol. Profesorky pre nás vždy mali program, ktorý zaručoval zábavu. Naše prvé kroky na praxi boli neisté, ale postupom času sme si zvykli a prispôbili sme sa systému práce. Prišli prvé skúsenosti s paliatívnou starostlivosťou, starostlivosťou o onkologických pacientov, vyskúšali sme si nové ošetrovateľské techniky, s ktorými sme sa doposiaľ nestretli a hlavne nás prekvapil milý prístup zdravotníckeho personálu k pacientom a k nám. Sme im veľmi

CITADELA ADVENTURE

